

Jarvy Hekkir ismét sírva fakadt. Aymée lányszobájában térdelt az anyjától örökölt, régi baldachinos ágy előtt és könnyes arcát a puha dunyhába fúrta. Az ágyat azóta nem engedte bevetni, hogy Aymée utoljára felkelt belőle, s Jarvy még érezni vélte a kicsi lány bazsalikom illatát, testének melegségét. Még mindig nem tudta elfogadni a tényt, hogy örökre elvesztette Aymée-t, s soha nem fogja már tőle csivitelő hangon azt kérdezni a csöppség, hogy "apa, miért nem jön már haza a mama?".

Jarvy Hekkir hangosan zokogott, és még akkor sem fogta vissza magát könnyekben megnyilvánuló érzelmeiben, amikor az ajtón túlról léptek dobbanását és a falépcső nyikorgását hallotta.

Miért kellene szégyenkeznie bárki előtt is, hogy még mindig nem tud napirendre térni a leánya halála fölött? Aymée megcsonkított teste csaknem egy hónapja már a város temetőjében nyugszik, de ő azóta is' minden reggel Úgy ébred fel, hogy ide siet - azt remélve, . hogy a kislánya él és a tragédia csak egy rossz álom volt csupán.

- Mester úri - Diego, Jarvy legidősebb segédje lépett be a rózsaszín kárpittal bevont hálósobába, és zavartan toporgott a küszöbön. - Kopogni akartam, de nyitva volt az ajtó ...

Jarvy Hekkir felemelte a fejét a puha dunyhából, de nem nézett Arra.

- Mit akarsz? - recsegte sírástól elmélyült, reszelős hangon. Jarvy Hekkir negyvenkét éves volt, magas, csontos férfi; a feje búbján kopaszodott, mint egy kispap, és a rossz nyelvek szerint azért választotta épp a kalaposmesterséget, hogy elfedje huszonéves kora óta létező szépséghibáját.

- Sajnálom, hogy. megzavartam mélységes gyászában, mester úr, de itt van az az ember...

Jarvy Hekkir előhúzta zsebkendőjét, és hangos trombitálással fújta ki az orrát. És ugyanazzal a mozdulattal a zsebkendő takonymentes részével a könnyei nagy részét is eltüntette. Sóhajtott. Megpróbált erőt venni a bánatán.

- Miféle ember?

- Hát... tudja

Amikor Jarvy Hekkir felegyenesedett, már ismét az a szigorú tekintetű, szorgos mesterember volt, aki régebben nádpálcával verte a segédei kezét, ha azok valami haszontalanságot műveltek.

- Nem tudom, kiről beszélsz. És beszélj normálisan, Diego, ne mekegj itt, mint valami beszédhibás kecske!

A segéd tizenhat és fél éves volt; épp egy idősek voltak Jarvy fiával, Patrick-kal. Patrick azonban már soha többé nem fog sem malkogni, sem értelmesen beszélni. Nyolc hónappal ezelőtt meghalt.

- Tudja, mester úr ... az a fekete ruhás, gzsarkó kalapos idegen ...

Lgloggarából... és a mester úrra] akar beszélni ...

Jarvy sóhajtott.

8

, - Szóval, a lgloggarai vámpírvadász keres? És nyilván nem azért jött, hogy megrendeljen egy új gzsarkó kalapot...

- A kis Aymée halála felől akar kérdezősködni - nyögte Diego. Jarvy Hekkir bólintott ..

- Eridj, mondd neki, hogy azonnal megyek; És amíg várakozik, ültess le és kínáld meg egy kupa borral... a jobbikból!

Jarvy Hekkir özvegy volt és a gyermekeit is elvesztette. A feleségét három éve tépte szét, tizenhat éves fiát nyolc hónapja, kicsi lányát pedig épp a múlt alkalommal. Mostanra teljesen egyedül maradt. Házvezetőnőt nem tartott, csak a segédei és tanoncai dolgoztak mellette a műhelyben.

Jarvy Hekkir az év nagy részében a város elismert polgára volt, a kalapos céh mestere, az elesettek segítője, mélyen hívő, templomba járó ember, aki mindig az első sorban Űlt és a lehangosabban énekelte a zsoltárokat.

Senki sem tudta róla, hogy farkasember. Pedig ez volt az igazság.

Három évvel ezelőtt marta meg egy átkozott bestia. Hogy miért nem tépte szét, azt Jarvy Hekkir sohasem tudta meg. Tény az, hogy életben maradt a karmolások és harapás ok után, és hetekig nem is gyanította, mit tettek vele. Aztán jöttek az álmok.

Vad, véres, vészterhes látomások; vadászatról, gyilkolásról, szörnyű. falatozásról.

És aztán az álombéli látomások egy napon véres valósággá változtak. Telihold lett. Jarvy Hekkir átváltozott agyaras, karmos, parázsló szemű szörnyeteggé, és egy időre megszűnt embernek lenni. A farkas tört ki belőle, és Jarvy Hekkir képtelen volt védekezni a gyilkos ösztönök ellen.

Amikor másnap hajnalban emberként visszanyerte a tudatát, elszörnyedve látta, hogy a feleségéből csak egy véres, cafatokra tépett húsmassza maradt. És nem kellett különösebb képzelőerő, hogy tudja, ki tette ezt. Még ködös emlékei is maradtak arról az éjszakáról. Ezekben az emlékekben a farkas szemén át látta a feleségét. Az áldozatát.

Ő tépte szét. Pontosabban nem ő, hanem a testében lakozó fenevad

Jarvy Hekkir rettenetesen sajnálta a feleségét, de még rettenetesebben megijedt. Elismert kalaposmester volt Kirgardban, még a szomszédos tartomány nemes urai is eljártak hozzá cicomás fejedőket csináltatni ... és ha kiderül, hogy mit tett, vége mindennek. Oda a hírnév, oda lesz minden, amiért egy emberöltőn át keményen és megszállottan dolgozott.

Oda lesz még az élete is. Megfosztják céhmesteri pozíciójától, elveszik a vagyonát, ki átkozzák az egyházközösségből és adakozó, templomjáró ember létére még az sem adatik meg neki, hogy együtt

nyug.odhass.on a feleségével és az őseivel a városka megszentelt-temetőjében.
Nem, nem derülhet ki, h.ogy farkasember!

Jarvy Hekkir rettenetesen sajnálta a feleségét, de még rettenetesebben sajnálta önmagát.

Mire a gyermekei aznap reggel felsekcentek az ágyból, Jarvy kemény és szívós munkával eltüntette a felesége maradványait, és az utolsó csepp vér.olt.öt is feltakarít.otta apadlórol és a falakról. Nem v.olt könnyű munka.

Azán a maradványokat becs.omag.olta egy hatalmas batyuba, felrakta az áru szállítására használt ekhós szekér hátuljába, lefedte kész és félig kész kalap.okkal, bef.ogta mindkét l.ovát, és mire a nap felkelt, ő már félút.on járt a sZ.omszéd.os Uttregd felé. Nem v.olt ez sz.okatlan d.ol.og, hiszen minden hónapban legalább kétszer megtette ezt az utat, vagy ha nem ő, hát akk.or valamelyik idősebb segédje ..*.

Amikor este hazatért, nagy csodálkozást színlelt a gyermekei és a segédek meg a tanonc.ok előtt, hogy nem tudnak semmit a feleségéről. Nem is tudhattak, mivel ő maga kaparta el a maradvány.okat az erdő egy sűrű részén.

A végén még mindenki őt sajnálta. Felmerült persze a gyanú, hogy neki is köze lehet az asszony eltűnéséhez, ám ezt természetesen senki nem hitte komolyan. Egy ilyen tekintélyes, templomjáró polgár..

Jarvy Hekkir sokat sz.om.orkod.ott a felesége végzetén, de még többet saját szerencsétlen s.orsa miatt. Nappal továbbra is egy tekintélyes kalaposmester életét élte, de minden hónapban, teliholdkor kitört belője a fenevad. Mivel ilyenk.or elveszítette önmagát és képtelen volt uralk.odni saját akaratán, úgy védelmezte saját bestialitásától a gyennekeit, h.ogy külön szobábanaltatta őket és telih.oldkor tiz~nkét 'retesszel reteszteltette be velük az ajtókat és az ablakokat.

Igy akk.or sem férhetett h.ozzájuk, ha úrrá lettrélta a gyilkos ösztön. Eleinte önmagát is megpróbálta bezártságra kárhozatni a vészterhes éjszakákon, ám ilyenkqr .olyan rettenetes érzés tört rá, amit képtelen v.olt elviselni. Ráadásul, hiába zárta be magát vaskos reteszekkel, hiába lakatolta le beJülről a szObáját és hiába dugta el a lakatkiiltcsokat. Farkasemberénje megtalálta az eldugott kulcsokat, kinyitotta alakatokat, elhúzgálta a reteszeket és éjszakai vadászatra indult. Véres, iszonyat.os vadászatokra ...

Legtöbbször csupán tyúkokat, kutyákat, disznókat, nyulakat vagy őzeket marcangolt szét, de néha-néha vigyázatlan éjszakai alakok _ tolvajok, részeg brigantik, hajléktalan kotdusok, éjszaka hazatérő kereskedők - is áldozatul estek éles fogainak és kegyetlen karmainak.

Az.onban a szörnyűségek ellenére sem terjedt el a szóbeszéd, hogy a városban egy farkasember garázdálkodik. Az áldozatokat az

10

utcákra betévedő fenevadaknak, megvadult kutyáknak és ki tudja még miknek tulajdonít.ották.

,Es Jarvy Hekkir egyelőre biztonságban élhetett.

F.okozatosan próbált meg úrrá lenni a benne lakozó farkas.on, mielőtt aftnevad lehetett volna úrrá rajta, az el'nberen. Néha már tudatosan is jelen volt emberi énjével, miközben farkasénje élte szörnyű óráit. Az.onban képtelen V.olt uralni ajenevadat, csupán tehetetlen szemlélőként vehetett részt az eseményekben.

Több mint két éven át szenvedett a szörnyűségektől és a lebukás miatti rettegéstől, dei alapvetően kezdte elf.ogadni ~ sorsát. Minden jól működött egészen ny.olc hónappal ezelőttig. Am akk.or - egy vészterhes, telih.oldas éjszakán - nem akart kimenni vadászni. Erős láncokkal az ágyhöz láncolta magát, és reménykedett abban, hogy így talán sikerül átvészelnie a gyilk.os ösztönök időszakát.

Az.onban tül hangosan nyüszített, rángatta a láncait, vergődött, és Patrick - a fia - minden előzetes tiltás ellenére bejött hozzá, mert azt hitt; hogy az apja súlyos beteg, azért ad ki ilyen hangokat.

Es Jarvy Hekkir farkasénje épp ekkor szabadult ki a lánc.okból... Szegény Patrick még a tizenhatot sem töltötte be, de .olyan érzéke v.olt a kalaposágh.oz, mintamilyenl egyik segéd sem dicsekedhetett. A legkiválóbb kalap.osmester lehetett volna belőle, ha akkor éjszaka be nemmei:.'Y az apjáh.oz, megnézi a zajok forrását...

Jarvy Hekkir- amik.or újra emberré vált - hangosabban ordított és nyüszített tehetetlenségében és elkeseredésében, mint korábban farkasként. Még szerencse, hogy .odakinn mindenh.ol vonyítottak a kutyák, így nem keltett különösebb feltűnést.

A fia maradványait könnyes szemmel, z.okogva kaparta el a borospincéje legsötétebb zugában, és másnap mindenkinek azt mondta, hogy Patrick már k.orán útnak indult Lgl.oggarába, a szomszéd tartomány székes fővárosába, h.ogy beálljon inasnak Sklutgrét kalaposmesterhez és még inkább tökélyre vigye a nemes mesterség fortélyait.

Az persze más kérdés, h.ogy Jarvy Hekkir lelke megkeseredett; szabad óráiban bezárkózptt a szobájába, és egy hétágú ost.orrall verte magát, ah.ol csak érte. Am a benne lakozó fenevadtól ezzel a vezekléssel nem szabadulhatott.

Kislányát minden eddiginél jobban óvta, és teliholdk.or kemény küzdelmeket vívott a benne lakozó fenevaddal a teste uralmáért. Már .odáig jutott, hogy hosszú percekre képes volt szabotálni a gyilk.os ösztönöket. Ha a kellő pillanatban lépett közbe és két-három percre sikerült megfékeznie a fenevadat, ezzel alkalmat adhat.ott a potenciális áld.ozatnak, h.ogy elmenekülhessen. Vagy ami még jobb:

kemény összpontosítással rá tudta kényszeríteni a fenevadat, hogy ne emberre, hanem állatra vadásszon. Ez persze egyre gyötrelme-
sebb küzdelmet eredményezett, és néha afenevad ereje egyszerűen

II

szétrobbantotta az ember akaratát, és ilyenkor a düh és a vérszomj minden eddiginél hatalmasabb erővel kezdett tölteni.

Sajnos épp egy ilyen éjszakán - a legutóbbi teliholdkor - történt, hogy Aymée, Jarvy tízéves leánya lidérceset álmodott, éssikoltozva rángatta fel szobája többszörös reteszeit és a lidércálmok elől nem sokkal hajnal előtt kimenekült ~ udvarra ..

Jarvy mindent megpróbált. Am ajénevad - amit sikerült szinte egész éjszaka kordában tartania - most kitört a szorításából és kéjes vérszomjial állt bosszút a korábbi elnyomásért. A nyílt utcán üldözte, vadászta, hajszolta a megrettent kislányt, a temető kapujában érte utol és ott tépte cafatokra ..

A sikoltozásra, üvöltözésre és a hátborzongató hangokra fegyveres örök rohantak a helyszínre, és a farkasember épp hogy kerekE:t tudott oldani. Órákon át hajszolták és v(idáaszták a temetőben s annak környékén, s közben Jarvy visszaváltozott. Csodával határos módon jutott vissza a házába, és a felelem elfeledtette v~le minden iszonyatát, öngyűlöletét és a kislánya iránti bánatát. Ugy érezte, menten beleőrül az újabb tragédiába, ám a túlélési ösztöne nem hagyta megöregülni.

Sietve megmosakodott, felöltözködött, és illatszerekkel permetezte be magát, hogymegszabaduljon a temető dögletes bűzétől és a vér~zagtól.

Es amikor meghozták neki a hírt, hogy mi történt a kislányával, olyan fájdalmas és őszinte zokogás tört ki belőle, hogy csaknem megszakadt a szíve mindenjelenlétvőnek a sajnálattól.

Am Aymée halála most már egyértelművé tette, hogy mi történik; egy farkasember garázdálkodik a városban.

A gyanú természetesen nem érintette a köztisztelőben álló kalapos mestert, akivel a tragédia megesett, s aki valószínűleg hasonlóképpen vesztette el a feleségét három évvel ezelőtt.

Ezért hívtak a városba a tanácsnokok egy neves vámpírvadászt, akitől azt remélték, hogy elkapja ésmegöli a farkasembert. Ez a vámpírvadász érkezett most Jarvy kalaposműhelyébe.

A vámpírvadász hihetetlenül magas, hosszú lábú, hosszú karú, gúnáryakú férfi volt keskeny, hosszúkás fejjel, aszkétikus arcvonásokkal, nevelségeen elálló füllel. Tetőtő] talpig testhez tapadó, fekete öltözéket vise'lt, s még a feje búbján billegő, kicsiny, puritán kalap is szurokfekete volt.

Nem viselt kardot az oldalán, csupán egy tört, dísztelen, fekete tokban.

Amikor Jarvy Hekkir lejött az emeletről a nyikorgó lépcsőn, a fekete ruhás idegen felegyenesedett az asztal mellől. Nem volt előtte sem kupa, sem serleg, és ebből] a házigazda arra következtetett, hogy a vendége visszautasító~a a kínálást. Es ez nem is lepte meg túlzot-
12

tan. Az idegen öltözéke, viselkedése, egyenes tartása, szigorú tekintete mind-mind arra utalnak, hogy a jövevény valószínűleg puritán, aszkétikus életet él és elutasítja a világi hívságokat.

- Elnézést, hogy megvárakoztattam, uram ...

Az idegen 'nerp reagált el mentegetőzésre, rezzenéstelen tekintettel rámeredt a mesterre, és jéghideg szeme flirkészőn mérte fel, kivel áll szemben. Kőmerev arcvonásai elutasítottak mindenfajta udvariaskodást.

- A nevem Blirel Velks. Ön nyilván Jarvy Hekkir, kalaposmester. Tupja,ki vagyok, igaz?

- Ugy hallottam, vámpírvadász,akit a tanács hívott a városba, hogy kivizsgáljon bizonyos rejtélyes gyilkosságokat.

- V ámpírvadász? ---; nyekeregte gúnyosan a jövevény. - Igen, így neveznek bennünket. Am énjobb szeretem, ha Inkvizítornaktitulálnak ... lévén hogy Isten kegyelméből Lgloggara Inkvizíciós Testületének magas tisztségét töltöm be.

- Elnézést - motyogta Jarvy. - Nem állt szándékomban megbantani önt.

- Nem tesz semmit - vetette oda a fekete ruhás. - Én sem fogom önt, a neves kalaposmestert sipkagyártónak titqlálni.

. - Hm. Nos ... Foglaljon helyet! Miben segíthetek?

A vendég nem ült vissza az asztalhoz, mintha ezzel azt kívánná jelezni, hogy sietős a dolga. Ennek' ellenére igen komótosan fogott , bele a mondandójába.

. - Kérdéseket fogok feltenni - jelentette ki némi hallgatás után.Arra kérem, feleljen ezekre legjobb tudása szerint!

Jarvy már az asztalnál ült, és zavarta, hogy a vendége állva maradt. Azonban annyira remegett a lába az idegességtől, hogy nem merészelt volna ő is felegyenesedni.

- Biztos, hogy nem ülle?

- Mi történt négy héte] ezelőtt? - kérdezte válasz helyett a vámpírvadász.

- Meghalt a kislányom - felelte komoran Jarvy, és nem kellett szín]elnie az elkeseredését, a szemébe könnyek szöktek. - Iszonyatos halált halt.

- Mindezt tudqm. De ho] volt ön az idő alatt, amíg a kislány az életéért menekült az őtöldöző bestia elől?

Jarvy nagyot nyelt; annyira összeszorult a torka a bánattól és a

keserűségtől.

- Azt gondolja, hogy valami közöm lehet ..
- Nem gondolok semmit. Csupán tudni kívánom a tényeket.

Tehffi?

- ' Az ágyamban aludtam.

Az Inkvizítor arcán elégedett kifejezés jelent meg. - Gyanítottam TI.

- Csak reggel értesültem a tragédiáról, amikor a szomszédaim bezörgettek hozzám.
 - A kislányát annyira széttépte és megcsönkította az istentelen szörnyeteg - biccentett a férfi kártyájára -, hogy senki sem ismerte fel. Csak később vélte úgy valaki, hogy a kalapos lányának volt olyan hosszú, szőke haja ...
 Jarvy - akarata ellenére - szipognikezdett, ajkai meg-megrándultak. .
 -' Ig-ig-igen szép, szőke ... hosszú ... hajacska volt... Születése óta ... növesztette - Szinte zokogva fordult az őket bámuló segítők-
 dekhez és tanoncokhoz. - Ti meg mit merésztétek itt a szienieteket, he? Menjetekdolgotokra, egy, kettő!
 A v~mpírvadászhosszan hallgatott.
 - Ugy értesültem, hogy ön özvegy - mondta végül. - A felesége mikor halt meg?
 - Három éve ... eltűnt - motyogta Jarvy és a könnyeit törölgette.
 ~ Azóta nem került elő, és én én csak úgy gondolom, hogy meg-halt, de senki sem találta meg
 A vámpírvadász tett egy-két lépést az asztal mellett előre, hátra, aztán lecövekelt; hosszú lábait nevetségesen szétterpesztette.
 - A fiáról pedig azt beszélik, Lglogarrába ment, hogy Sklutgrét udvari kalapkészítő mester műhelyében inaskodjon.
 - Nyok hónapja elment már.
 - Nos, én egészen véletlenül az elmúlt másfél hónapban többször is megfordultam az öreg Sklutgrét házában, és biztOn álJíthatom, hogy az ön fia nem inaskodik ott. Mint ahogy más sem Kirgardból. Sklutgréd mester búszkén hangoztatja, hogy ő nem fogad külhoniakat, csupán a legnevesebb 19logarrai kalapos családok sarjait okítja. Es hát felvetődik a kérdés: ha nincs ott az ön fia, akkor hol van?
 Jarvy levegő után kapkodott. Már-már bevallotta,' hogy Patrick teteme a pince leghomályosabb sarkában nyugszik fél méter keményredöngölt föld alatt. Am mégsem tett vallomást. Képtelen lett volna beismerni fennhangon a bűnét. A dédapja elismert kalapos mester volt ebena városban, akárcsak a nagypapa, az apja és később ő maga is. Hogyan valJhatna be ilyen rettenetet? Hogyan mocskolhatná be a Hekkirék ősi, makulátlan nevét?
 - Nincs ... a fiam ... Lglóggarrában? .
 - Nincs bizony. Valahol máshol van. Es én azt is gyanítom, hogy hol.
 Jarvy nagyot nyelt. - Ho-hol?
 A vámpírvadász elmosolyodott; egy zord harcos örömteli mosolya volt, aki kegyelemdíjra késZÜl megsebzett ellenfelén. Azonban válaszával nem a helyet jelölte meg.

14

- Az a gyanúm, ma este találkozni fogok a fiával, Hekkir mester.
 - Valóban?

A vámpírvadász abbahagyta az idegesítő járkálást, és váratlanul letelepedett a házigazdával szemközt székre. Csontos karjaival az asztalra könyökölt, és mivel a szeme így is legalább húsz centivel magasabban volt Jarvyénál, fensőségesen pilJantott le rá ..

- Nem kertelek - szűrt a szavakat a fogai között keményen. --

Gyanúm szerint a maga fia vérfarkas. - Mi? Hogy? Hogy Patrick? .

A vámpírvadász még közelebb hajolt.

- Tudja, Hekkir mester, ez sok mindent megmagyaráz. A maga fia három éve megölte az anyját, a maga feleségét. Aztán eltűntette a nyomot. Elég tipikus. Valószínűleg ez volt az első gyilkossága, és ösztönösen cselekedett. A fenevadak általában mindig ezt teszik. Teliholdkorgyilkolnak, aztán másnap reggel rádöbbennek a tettük szörnyűségére, és rettenetesen megijednek. Hm. Ezek a férgek undorítóan gyáva teremtmények. A legtöbbjük hónapokig is tud nyüzszíteni saját áldozatait s~nálva.

- Nos ...

- Feltételezem, hogy a maga fia is megsíratta az anyját.

Hát, nos, igen, ámbár .. , - Na látja!

- Mit látok?

- Miért siratta meg a fiú az anyját, amikor annak halá]amég be sÚn bizonyosodott? Hiszen mindenki csak annyit tudott, hogy eltűnt?

- 1)Ios, ez igaz.

- Es nem találja furcsának, hogy Patrick hangosan zokogva siratta?

Jarvy Hekkir összeszorított szájjal halJgatott.

- Azért siratta - folytatta kegyetlenül a vámpírvadász -, mert ő pontosan tudta, hogy az anyja halott. Pontosán tudta, hogy soha többé nem fog hazatérni.

Jarvy még mindig nem tudott megszólalni.

- Es nyilván Patrick akarta, hogy maga küldje el inasnak Lgloggarrába, igaz?

- Hát, az ...

- Nyilván még több gyilkosságot is elkövetett, és a megtorlástól

. félve el akart tenni.

- Vagy esetleg attól félt - ment bele a játékba Jarvy -, hogy aka~ ratlanu] is a húgát támadja m~d meg, és, minél messzebb akart me-
nekülni tőle. Nagyon-nagyon szerette, imádta Aymée-t...

A vámpírvadász vállát vont.

"" Amikor egy vérlény gyilkos ösztönei elszabadulnak teliholdkor, nem csupán a teste alakul át, de a lelke is átváltozik. Olyan ér-

- Elmondom, mit gondolok- folytatta- korábbi okfejtését a vámpírvadász. - A maga fia megölte az anyját. Megölt másokat is. Aztán vagy azért, mert meghasonlott önmagával, vagy azért, mert a fenevad teljesen átvette fölötte a hatalmat, vagy valami egészen másért ... el akart tűnni. Utnak indult Lgloggarrába, és talán meg is érkezett Sklutgrét mester műhelyébe. Elképzelhető, hogy a lén Sklutgrét az ön nevére való tekintettel be is fogadta. Am Patrick itt scm maradt meg sokáig. A fenevad újra és újra kitört belfőle, és hamarosan Lgloggarrában is forró lett a lába alatt a talaj. En magam l-ezdttem el nyomozni a várost rettegésben tartó farkase, mber után. Es a nyomok épp Sklutgrét mester műhelyébe vezettek. Am ott nem találtam semmit. Valószínűleg azért, mivel addigra, mire én odajutottam, a maga fia már régelménekült. Visszatért ide, Kirgardba. Hazatérni nem mert, de itt bujkált valahol a közelben.

A vámpírvadász diadalmasan nézett a kalaposmesterre. - r;:s?~kérdezteJarvy.

-!- Es feltételezem, hogy Patrick itt bujkált, ebben a házban ...

nyilván a maga tudta nélkül - Lehetetlen!

- Miért lenne az? Ez egy hatalmas ház, tele sötét zugokkal, kamrák kal, raktárakkal. Sok helyen el lehetne bújni. - l~[át azért ~ppenséggel...

- Es. a fiú ebben a házban nőtt fel. Ki tudja, gyennekként milyen rejtékhelyeken húzta meg magát, amikor rossz fát tett a tűzre ... - Nos, nézze, azért ez ...

- Megbújhatott akár a borospincében is. Nem hiszem, hogy ma-ga nap mint nap átkutatja a saját borospincéjét...

Jarvy Hekkir keményen összeszorította a fogait, mert ha ezt nem

teszi, hangerősen vacogott volna.

- Nyilván maga mit sejtette a fia ittlétéről - folytatta a vámpírvadász. - Viszont arra mérget mernék venni, hogy akis Aymée tudott a bátyjáról. Talán véletlenül fedezte fel, de az is lehet, hogy Patrick maga mutatkozott meg előtte. Elvégre ennie neki is kell, és lehet, hogy akis Aymée csent neki élelmet a konyháról.

Jaf\Y még mindig nem bírt megszólalni.

-, - Es aztán bekövetkezett az a szörnyű nap, amikor a fiún ismét erőt vett a gonosz hatalom. Lehet, hogy figyelmeztette Aymée-t, hogy zárkózzon be aznap éjjel a szobájába, lehet, hogy nem. Ezt már nem lehet megtudni. Tény azonban' az, hogya kislány valami okból kiment a szobájából. Vagy talán meghallotta, amint a bátyja az ajtaja előtt nyűszít, kaparja az ajtót... és ő maga nyitotta ki a reteszeket, hogy beengedje

Jarvy már egész testében remegett.

- Felvetődik persze a kérdés, miképpen lehetséges az, hogya fenevad· nem. tépte szét azon nyomban,és miképpen lehetséges, hogy másfél mérföldön át hajszolta, üldözte a gyenge leányzót... - A

zések, hogy vonzódás, szeretet, tisztelet... egy csapásra eltűnnek. Csak a vér szaga marad.

- Tudom - bólogatott szomorúan Jarvy. Majd mielőtt a vámpírvadász lecsaphatott volna a vigyázatlanul kksűszott szóra, sietve hozzátette. - Sok legendát hallottam már ezekről a fenevadakról...

de eddig nem hittem a létezésükben.

A vámpírvadász megvetően elhúzta a szája szélét.

- Léteznek, nekem elhiheti. Több tucatot küldtem már vissza közülük a pokolba. És volt alkalmam saját magam is tapasztalni, mire képesek. Tudja, ezek a lények látszatra ugyanolyan normális külsejű emberek, mintén vagy ön ... de amikor eljön az idejük, testet ölt bennük a gonosz, Az ember nem is gondolná a szomszédos pékinasról, a polgármester feleségéről, vagy éppen a kalaposmester fiáról, hogy ezeken a vészterhes éjszakákon átadja magát a gonosz hatalmának.

Jarvy nagyot nyelt.

- Atadja magát? Nem túlzás ezt állítani? En úgy hallottam ... nos, izé ... szóval, nem vagyok nagy szakértő a témában, de mintha azt hallottam volna, hogy ezek a szerencsétlen kreatúrák nein tehetnek arról, hogy a gonosz használja a testüket. Hiszen ők nem akarnak gyilkolni, nem akarnak pusztítani. Csak éppen egyszerűen nem tudnak mit kezdeni a rájuk zúduló gonosz ösztönök ellen. - .Jarvy hirtelen elhallgatott, mert a vámpírvadász szemében gyanakvó c5illogást vélt felfedezni.

- Megértel)1, hogy védeni akarja a fiát - vetette oda hidegen az Inkvizítor. - Am higgye el, fölösleges mentségeket keresnie a fia cselekedeteire. Patrick nem tehet semmiről; nem küzdhet a gonosz hatahl1a ellen. Hiszen ő csupán egy esendő gyermek. Semmi esélye.

- És egy felnőtt férfi - harapott a szájában idegesen Jarvy - esetleg sikerrel küzdhetnea gonosz ellen?

- Az első hónapokban igen - bólított a vámpírvadász. - Am amikor a fenevad már megízlelte a vér szagát, csupán egy módon lehet megfékezni ..

- Miképpen?

A vámpírvadász egy kissé kihúzta a törét a tokból, és a keresztvqs alatt egy ujjnyi hosszon kibukkant a keskeny penge.

- Ezüst. Közönséges fegyverrel semmire sem megyünk ellenük, de az ezüst a haláluk.

Jarvy érezte, hogy avámpírvadász igazat mond; már az ezüst látványára is borzongás költözött a szívébe.

- Ezzel apengével elég egyetlen döfés .,-- folytatta, a vánipírvadász. - Mert nem csupán ezüst, de ugyanakkor megszentelt fegyver is, amit maga a Szentatya áldott meg, hogy sikerrel forgathassam a sátán szolgálai ellen.

Jarvy még akkor is megbabonázva meredt a késre, amikor az már. rég a tokjában pihent.

16

::? eG

/~, ').-

[¹
17

vámpírvadász maga felelt saját felvetésére. - A magyarázat elég nyilvánvaló. Patrick teste gonosz ösztönöknek engedelmeskedett, a lelke viszont minden erejével megpróbált küzdeni ellene. Talán vissza tudta fogni néhány másodpercre a fenevadat, és ez elég volt a kislánynak, hogy sikoltozva kirohanjon a házból az utcára. A .ft.nevad persze üldözte. Am valahányszor utolérte, mielőtt rávethette volna magát, Patrick minduntalan visszafogta ... Micsoda emberfeletti küzdelem lehetett! Aztán a temetőné 1 utolérte ... Sírjon csak nyngodtan, ne fogja vissza magát! Ha az, én családomban fordulna elő ilyen tragédia, engem is megrázna. Am' ez sem tartana vissza, hogy leszámoljak a gonosszal!

Jarvy Hekkir nyíltan zokogott. A vámpírvadászon nem látszott, hogy megsajnálta volna. A kőmerev arcvonások inkább megvetést és gúnyt tükröztek.

- Meg fogom ölni a fiát! - jelentette ki ellentmondást nem tűrően. - Máshogy nem menthetjük meg. Az a test, amely egykor a fiáé volt, most már a gonosz tulajdona. Azzal, hogy megölöm, Patrick lelkét megszabadítom a rabságtól.

Jarvy Hekkir a szemét törölgette.

- Azért ... jött hozzám ... hogy ezt bejelentse?

- Azért jöttem, hogy átkutassam a házat. Lehet, hogy a jimevad most is itt rejtőzik. ' - Képtelenség!

-: Ennek az eldöntését csak bízsa rám!

Jarvy Hekkir még mindig szipogott. - Hol vannak az emberei?

- Az embereim?

- Oondolol'!}, nem egyedül akarja átkutatni a házat...

- De igen. En egyedül dolgozom. Csnpán Isten jelenlétét fogadom el társamul.

- De hát... egyedül akarja átkutatni ezt a hatalmas házat?

A vámpírvadász késpengényi szája sarkában gúnyosan megrándult egy izom.

~ Tíz perc alatt végzek - jelentette ki.

És a vámpírvadász nem hazudott. A kutatás igen gyorsan haladt.

Semmi mást nem tett, csupán Jarvy társaságában járt szobáról szobára. Nem turkált, nem nézett be a szekrényekbe, nem kotort be az ágy alá, nem húzta félre a függönyöket. Csupán megállt egy pillanatra, behunyta a szemét, szimatolt, aztán máris a fejét rázta.

- Tovább!

A figyelmét nem kerülték el az ablaktáblákon és az ajtókon lévő, vaskos reteszek.

- Mindig ennyire zárkózik? - kérdezte.

18

- \?etörök - nyögte Jarvy, aki még mindig nem tudott teljesen megnyugodni. A vámpírvadász pusztá jelenléte verejtéket csalt a homlokára. Az ezüstös közelségétől pedig hányinger kínoztá. - El sem hinné, hogy az utóbbi öt évben hányan próbálták elrabolni a kalapkészítéshez használt drága bőröket, kelméket, selymeket, drál',aköveket, arany díszeket...

A vámpírvadász nem tett megjegyzést. - Már csak a pince maradt.

Jarvy Hekkir megborzongott.

- Szükséges ez?

- Nem véletlenül hagytam a végére.

Együtt mentek le a borospince elkopott lépcsőjén a dohos, penészes falak között, és Jarvynak annyira remegett a keze, hogy alig bírta meggyújtani a bejárathoz készített gyertyát.

Még jóformán le sem értek a lépcső aljára, a vámpírvadász megmerevedett és felhorkant.

- Ah!

- Érez valamit? - suttogta erőlködve Jarvy.

- Valamit.

A vámpírvadász behunytáa szemét, félretolta a házi gazdát, aztán szimatolva, bizonytalan, gémszerű léptekkel megindult a pince legtávolabbi sarka felé. Egyenesen oda, ahová Jarvy nyolc hónappal celölt a fia maradványait ásta.

Jarvy Hekkir úgy érezte, hogy mindennek vége., Bal kezével a gyertyát tmtotta, jobbjaival pedig egy kisebb hordó vaskos fedelét cmelte le. Lehet vagy két-három kilós ... "

- Jöjjön ide! - recsegte a vámpírvadász anélkül, hogy hátrafordult volna.

Jarvy remegő lábakkal indult, és izzadó bal kezéből csaknem kicsúszott a kis hordófedél.

- Világítson ide! Ide, emögé a nagy hordó mögé!

Jarvy felkészült rá, hogy hátulról fejbe csapja a vámpírvadászt, de hiába szorította erősebben a hordófedelelet, képtelen volt megtenni. Most nem afenevad uralta a testét, és Jarvy Hekkir alapvetően jámbor ember volt. Még egy csirke nyakát sem lett volna képes elvágni, nem hogy egy eleven ember fejét egy hordófedéllel szétlocscsantani ...

- Igazam volt - sziszegte a vámpírvadász, és a hordó mögé mutatott. - Itt van.

Jarvy pont ott ásta el a tetemet. - Mi ... mi van itt? - nyögte.

- Egészen pontosan nem tudom meghatározni, mit érzek ~ morogta bizonytalanul a vámpírvadász. - De érzem, hogy van ... vagy volt itt valami. Látja, a föld le van döngölve, de mégsem olyan ke-
llény.}11int máshol a hordók között.

- És?

, - Hát nem nyilvánvaló? Itt nemrégiben ástak. Elástak valamit. Es ha az. érzéseiln nem csal nak, itt a farkasember egyik áldozata 'nyugszik.

Jarvy ujjai összeszorultak a fedélen, és a keze kissé megemelkedett.

- Holnap - folytatta a vámpírvadász gyanútlanul - rendelkezni fogók, hogy néhány ember ássa ki. Bár alig hiszem, hogy meg tudjuk ál~pítani a hulla azonosságát, feltételezem, hogy egy három éve rothadó, nőnemű test maradványai kerülnek elő. A maga felesége.

Most!

Most kell leütni! Tedd meg! Meg tudod tenni! Csupán .fel kell emelned aftdelet, és leqapni vele! ..

Jarvy zsibbadt kezéből kicsúszott a fedél, és kopp-<j.nva esett a földre. A vámpírvadász megfordult, és odapillantott.

- Levert egy fedelet - jegyezte meg szórakozottan. - Majdnem a lábára esett. Vigyázzon, még megütimagát!

- Megmondom, mit teszek - kezdte a vámpírvadász komótosan, amikor már ismét a műhely vendégváro helyiségében ültek a cico-rpásabbnál cicomásabb kalapok között. - Ma éjszaka telihold lesz. Es én elkapolTI a farkasembert. Meg fogom Ölni.

Igen, telihold lesz, gondolta keserűen Jarvy Hekkir. Még mindig nem tudott szóhoz jutni; annyira megrázta a döbbenet, hob')' ott kellett állnia a fia sírja fálött a borospincében. Amióta elfáldelte, nem járt ott ..

~ Gyanítom, hol fogom megtalálni ~ folytatta a vámpírvadász: ~ A temetőben. Ha valóban úgy van, ahogy gondol.om és a maga fia a farkasember, valószínűleg a temetőben bujkál. Es én is ott leszek. Várni fogom.

- J':-J.em túlzottan vakmerőség ...

- . Es maga is ott lesz.

Jarvy Hekkir nem bírta befejezni az előbbi mondatot. Idegesen rriegnyalta a száját. ..

- Mármint hogy ... én? Hogy érti ezt? Miért lennék én ott? Mármint hogy"ezt ... nem egészen ...

- Maga is ott lesz - ismételte a vámpírvadász ellentmondást mern tűrően., - A fia lelke érdekében. Mert én megölni megölöm a fenevadat. Am kell vjlaki, aki képes visszatéríteni a fia megrontott lelkét a helyes Útra. Es ki más segíthetne ebben, mint az, aki nem-zette.

- Ezt.)TIég mindig nem egészen ...

- Pedig olyan egyszerű ~ recsegte a vámpírvadász. ~ Amikor a fenevadat megölöm, elpusztul atest, s ki, szabadul a szorítás alól az a lélek, amelyet a gonosz fogva tartott. Am nem mindegy, hogy ez

20

"II'

III i ként történik. Mert ha a lélek a test halála pillanatában nem tér IIICg ... akkor örökre elkárhozik.

Jarvy Hekkir idegesen nyalta meg ismét a szája szélét. - Ilyesmiről én eddig ... még sohasem hallottam

- Hány farkasember halálánál volt már jelen?

- Természetesen egynél sem.

- En több tucatnál. Es tudom, hogy így van. Higgye el nekem!

Jarvy Hekkir bólintott.

- Elhiszem, de ... fontos nekem

- Maga hívő, istenfélő ember. - Nem kérdés volt, inkább kije-
lontés, a kalaposmester mégis válaszolt rá. - Tennészetesen az vagyok.

- Es képes lenne a lelkére venni, hogya fia lelke dkárhozzon?

Képes lenne tőle megtagadni ezt az utolsó segítséget? . - Természetesen nem ..

- Ha az én fiamról lenne szó, én akár a saját lelki Üdvömet is
kockáia tenném, hogy rajta segíthessek.

Jarvy Hekkir sóhajtott.' - Igaza van ..

A vátnpírvadász felállt, és a térdizületei hangosan megreccsentck. A fickó úgy tett, mintha nem venne róla tudomást; valószínűleg szégyenkezett e testi hangok miatt.

- Rendszerben van. Legyen éjjélkor a lánya sírjánál!

Jarvy Hekkir a vámpírvadász távozása után hazazavarta a két fiatalabb tanoncát" a két idősebbet pedig útnak indította a szomszéd városba színes kelméket vásárolni.

Magára akart maradni. Hogy felkészülhessen élete utolsó éjszakájára. Mert ő már eldöntötte magában, hogy elmegy a temetőbe.

Hiszen telihold lesz. Elszabadulnak a gonosz ösztönök, és ő far-
kasemberré változik.

El fog menni a temetőbe, és cafatokra tépi a vámpírvadászt.

Vagy megöleti magát.

Jarvy Hekkir felment a hálósobájába, megállt a felesége mellképe előtt, amit nem sokkal a halála előtt készített az asszonyról egy átutazó piktor. Nemvolt túl jó kép, de fel lehetett ismerni Margaret jellegzetességeit; pisze orrát, lenszóke haját, dundi állát, búzakék szemeit.

A kalaposmester hosszan bámulta a képet, és a szemében ismét könnyek csillantak. Letérdelt a kép elé, és imádkozott. Bűnösnek érezte magát, pedig tudta, hogy nem ő tehet Margaret haláláról. A jénevad tette.

És ezért a fenevadnak meg kell lakolnia. Kegyetlenül el kell pusztulnia.

Miután végzett az imájával, hosszan elidőzött Patrick szobájában, majd végül ismét Aymée bevetetlen ágyánál kötött ki. A kislány halála oly közeli volt, hogy mind közül ez volt a legfájdalmasabb emléke.

- Ne haragudj rám, kicsim! - suttogta. - Nem én tettem. És mégis ... bűnhődnöm kell nekem is. Igen. Ma este.

Jarvy Hekkir félórán keresztül pityergett himgtalanul a lánya szobájában, aztán letörölte könnyeit, felkelt, átsétált a hálósobájába, lefeküdt az agyára, és a falon fliggő keresztet figyelte. Hogyan lehetséges az, hogy nem érez borzongást a szent jelkép láttán? Hogyan lehetséges az, hogy képes elviselni a kereszt látványát?

Elviseli, mivel most nem farkasember. Őe majd éjszaka ...

Jarvy nem sok gondolatot szentelt az éjszakának. Komoly, megfontolt ember volt. Ha elhatározta, hob'Y éjféltkor oJt lesz a temetőben, akkor már nem változt~a meg a döntését. És hogy mi lesz majd, ha a vámpJrvadásszal szembe találkozik?

Szét fogja tépni. Aztán elveszi tőle az ezüst tört, és szíven dőfi magát. Vagy ilyesmi ...•

Jarvy Hekkir egész nap hanyatt fekve hevert az ágyon, és nem gondolt semmire. Az elméje tökéletesen üres volt, a lelke könnyű. Felkészült a halálra; készen állt a)negváltásra. Nem vacsorázott, de még a szükségét sem végezte el. Érezte, hogy egyre inkább feszül a hólyagja, de aztán ez az érzés elenyészett. Nem számított. Feküdt tovább a nedvességben.

, Talári' aludt is. Őe nem álmodott.

Aztán kezdetét vette az átváltozás ...

Jarvy Hekkir farkasénje, szimatolva, szaglászva rohant a kihalt utcákon. Gyilkos ösztön)üktetett az ereiben, zsákmányt kereső szeme vörösen parázsiott. És miközben a farkasember vadat keresve rohant az éjszakában, Jarvy Hekkir emberi énje a temető felé terelte.

Ajénevad nem ellenkezett.

A hold, mint valami vérerekkel terhes, hatalmas, kerek sajt terpeszkedett az égen, és minduntalan félretolta a képe elé suhanó, szemtelen, fekete felhőket. Kíváncsian leste, mi történik odalenn, a halandók világában.

A farkasember vad, idomtalan szökellésekkel érte el a temetőkaput. Ott egy pillanatra megállt, szim\$ltolt, mintha nem akaródzott volna neki megszentelt földre lépni. Am Jarvy Hekkir emberi ~nje vadul nógatta, azt sugallta, hogy a zsákmányt odabenn találja. És a farkas maga is érezte. Van valaki odabenn, valaki, akinél alkalmilsabb prédát e vészterhes napon nem is találhatna.

Jarvy Hekkir nem látta magát, de pontosan el tudta képzelni; mi-lyen látványt nyújthat.

22

Torz, szőrös árnyékként suhant a gyommal benőtt sírok között az 1 'Illher testű, farkas fejű szörnyeteg, lábujj karmai csikorogtak a ka-l'ic'sos ösvényen, agyaniiról dús nyál csöpögött; s bár üvölteni, vol/I'i/ani szeretett volna,ajkait csak mély, tompa morgáshagyta el.

il. friss sírok felé vette az irányt. Oda, ahová a legutóbbi áldozatát lemették alig egy hónappal ezelőtt,

I ~ábai tompán dobogtak, néha meg-megcsikordultak, de még így is oly csekély zajt ütött, hogy tudta, csak a legkifinomultabb hallású knyek érzékelhetik közeledtét.

Es a következő pillanatban már el is érte azt a terebélyes fűzfát, amelyen tÚl, alig négy lépésnyire Aymée Hekkir sírhan~a emelkedlft.

il. sír kereszt felőli végénél egy rendkívül magas, szikár férfi állt; ;, hold fénye kirajzolta hosszÚkás fejét, fura, puritán kalapját. Háttal {dit a fa mögöl rá leső farkasembernek, és felemelt fejéből arra lehetett következtetni, hogy elmerült a telihold rajzolatainak csodálat{,ban.

Jarvy Hekkir háttérben rejtőző, emberi énje csodálkozva nézte a lerfit, de még inkább csodálkozva nézte a keresztet. Tehát nem igaz az, hogy a szent jelkép látványátói iszonyodva hátrálnak el a gonoszság kreatÚrái! Igen, érez némi kellemetlenséget a látvány miatt, dc mindez nem elviselhetetlen.

A farkasember szinte hangtalanul felmordult, és megfeszülő izmokkal, elősont a fa mögül. Most oly nesztelenül mozgott, hogy még egy rakománnyal leterhelt hangya sem üthetett volna kevesebb /"Út. Árnyéket nem vetett, a szél szembőfújt.

Már csak két lépésnyire volt a sírtól, amikor a vámpírvadász llyugodtan megfordult.

- Isten hozta, Hekkir mester! Már vártam.

A farkas megtorpant. Egészen összezavarodott. Jarvy Hekkir emberi énje megfeszült.

Hogyan képes. felismerni őt jelen formájában. Hiszen az átalakuláskor az alakja is teljesen átfonnálódik, a farkas pofája pedig nélkülözi az emberiarcvonásokat.

Tudta! Mindvégig tudta, hogy én vagyok az! Csak a bolondjátjá/lltta velem! Szándékosan csalt ide!

De miért?

Nem szólt, csak morgott. Egyre hangosabban, egyre erősebben.

I,ábizmai megfeszültek, milliméterről milliméterre araszolt előre. Készült a végső ugrásra.

- Jól sejtettem - mondta a vámpírvadász, és teljes nyugalommal karba tette a kezait a mellkasa előtt. Nem húzta elő az ezüst tört. Maga

volt az, aki három évvel ezelőtt meggyilkolta a feleségét, nyolc hónappal ezelőtt a fiát, és az elmúlt teliholdkor a tízéves kislányát.
A farkasember egyre dühösebben morgott.

A vámpírvadászt ez csöppet sem zavarta. Olyan egykedvűen állt ott, mintha észre Sem venné, hogy a szörnyeteg egyre közelebb kerül hozzá ..

- Szinte már akkor tudtam, hogy mi a helyzet, amikor megpillantottam magát ma reggel - folytatta a vámpírvadász ördögi hidegvérrel. - Jó szemem van ahhoz, hogy meglássam a színfalak mögött a 'lényeket.

A farkasember egyre mélyebben morgott. Már csak két lépésnyire volt. Ez egyetlen ugrás. Az izmai merő görcsben voltak.

- Maga nem farkasember, Hekkir - jelentette ki a vámpírvadász. - Csupán annak hiszi magát. Egy beteg ember. Nem szállták meg démonok, sem lidércek, és vértarkas sem harapta meg .

Jarvy Hekkir farkasénje megtorpant.

- Hazugság! -- morogta ..

- Kettős énje van - vetette oda a vámpírvadász. - Oe nem Úgy, ahogy maga hiszi.

Jarvy Hekkir egyre vadabban morgott.

- Valaki meglátta magát, amint a kislányát üldözi. Valaki meglátta, de nem merte elmondani senkinek, mert örültnek titulálták volna. Jarvy Hekkir, a híres kalaposmester, a neves Hekkir család leszármazottja, a tiszteletbeli polgár nem lehet gyilkos, igaz?

Jarvy Hekkir izmai még jobban megfeszültek, de nem tudta elszánni magát a végső ugrásra, pedig a karba tett kezű férfi könnyű prédának ígérkezett.

- Nyugalom, Hekkir mester, nyugalom! Térjen észre! Maga nem farkas! Ugyanolyan ember, mint bárki más, csak éppen beteg. Látomásai vannak és eltorzítják a valóságérzetét. Am ezek a látomások nem az ördög művei, hanem a saját lelkéből fakadnak.

~ Képtelenség! Farkas vagyok! A vámpírvadász enyhén nevetett.

- Ugyan már, ember! Nézze az árnyékát!

- Nem vetek árnyékot!

- Nem lá~a. Vagyis inkább nem akarja látni. Oe akkor nézze a testét. Csaknem szörnyeteg. Maga szerint egy farkasembernek nem kellene szörnyetegné lennie.

- Miket beszél? - morogta dühösen Jarvy Hekkir. - Maga szerintmi borítja a testemet, ha nem sűrű' szőr! Szörnyeteg vagyok. Farkas vagyok ..

~ Valóban? -. 'gúnyolódott a vámpírvadász. - En csak egy szálnyalmas alakot látok, egy szálnal'las, erőtlen testben.

Jarvy Hekkir végignézett magán.

---.: Ez aftnevad teste1 - morogta. - Csupa erő, duzzadó izm ok, kannok, agyarak!

- Egy idősödő kalaposmester szálnyalmas teste.

- Elég ebből! - mordult fel hangosan Jarvy Hekkir. - Hazugsá-

gok, hazugságok, hazugságok!

Gondolkodjon el ,a szavaimon, Hekkir mester!

.larvy Hekkir idegesen toporgo!1.

Hazugságok! - morogta. - Atkozott hazugságok! Biztos ebben?

Ha nincsenekkarmaim ... és, csak képzeli em, hogy vannak 1111)/()gta J arvy -, akkor azt mondja meg, hogyan téphettem szét bárkit is ezzel a "szánalmas" testtel?

Nem a karmaival tette.

Hát akkor mivel? Talán az agyaráimmal.

Nem - felelte nyugodtan a vámpírvadász. - Azzal a késsel, 1111lit ott szorongat a jobb kezében.

.larvy Hekkir rám eredt a jobb kezére, de csak karmokat látott és

'./írÖs ujjakat.

Nincs nálam kés!

Dehogyan nincs! Ugyanezzel a késsel vagdalta fel a feleségét, il liM és a kislányát is!

Széttéptem őket! Mint ahogy most rögtön ... széttéptem magát

í:;!

.Jarvy Hekkir ugrott.

A vál)1pírvadász villámgyorsan cselekedett. Csak egyetlen lépést 11;lrált. Am ez épp elég volt ahhoz, hogyJarvy e1hibázza az ugrását. l',s mielőtt újramozdulhatott volna, a vámpírvadász erőteljesen rávÜgött a jobb csuklójára, és a kalaposmester feljajdult a fájdalomtól. Iljjai szétnyíltak, és a karmai lerepültek az ujjairól -felsértették '(i/nbját.

A következő pillanatban a vámpírvadász hosszú karjai átölelték Jarvy felsőtestét, és kezei összekulcsolódtak a mellkas előtt. Olyan niísen szorította, akár egy medve, és mivel Jarvynak a teste mellé sl.Orultak a karjai, nem bírta mozdítani azokat. Rángatózott, próbált kiszabadulni, de a vámpírvadász olyan erősen tartotta, mintha bőrw.íjakkal kötözte volna le.

.Jarvy egy ideig még vonaglott, aztán feladta a küzdelmet.

- Ha maga farkasember lenne - lehelte a fülébe a vámpírvadász . szinte ~edvesen -, le tudtam volna fogni ilyen könnyen?

- Atkozott!

- Figyeljen, Hekkir)Tlester! Maga most a fog)yom. Csak akkor

Illozd!!!, ha: én akarom. Es ha énakarom, megölhetem.

Atkozott!

- Mondhatna már valami mást is!

Atkozott halandó! - kiáltotta H~kkir magából kikelve. -Csak :;/,abaduljak ki, esküszöm cafatokra téplek; és a torkodból kiömlő véli lefetyelve csillapítom majd szörnyű étvágyamat.. .

A vámpírvadász megvetően nevetett, és ő is elhagyta az udvarias 1l1agázó formát.

- Térj már magadhoz! Te nem vérfarkas vagy, hanem egy szerelcsétlen, háborodott kalaposmester! Sohasem mart meg semmi-

féle bestia, nem. szennyezte be a véredet az alakváltók vérével! Emlékezz! Ha megmart volna bármiféle állat vagy szörny, akkor lennie kellene valamiféle sebhelynek a testeden! Hol a sebhely? Soha nem is volt! Csupán képzelted az egészet!

A farkas a fogát csattogtatva az őt fogva tartó kar felé kapkodott. Nem tudta elérni.

- Jól van! - komorodott el hirtelen a vámpírvadász. - Próbálkozzunk má?hogya! Jarvy Hekkir, hallasz engem?

- Nem. En a farkas vagyok!
- Oe ott van benned Jarvy Hekkir is! Es én azt akarom, hogy ő vegye át a test fölött a hatalmat! JarvyHekkir!

A farkas eddigi morgása helyett most egy szánalmas, ~rölködő hang hallatszott.

- Képtele!! vagyok ... A fenevad túl erős! Nem bírok vele!
- Dehogynem! Le kell győznöd!
- Nem megy!
- Légy erős, elszántás határozott, Jarvy HekkiJ'! Győzd le a farkast!

Jar\;y Hekkir a fogát csikorgatta . - Atkozottfenevad!

- Ez az! Sikerű1ni fog!
Néhány percnyi rángatózás, fogcsikorgatás, morgás, nyögés után végül Jarvy ziháló hangja szólalt meg. -- Legyőztem. Elengedhetsz ... A vámpírvadász nevetett.

- Biztos, hogy nem afCnevad mondja ezt? Csupán azért, hogy elengedjem és akkor a torkom nak eshe~sen?
- Nern - felelte Jarvy fáradtan. - En vagyok az. A fenevad elpusztult. Örökre ..
- Tehát már nincsenek karmaid és agyaraid? Es szőrös sem vagy?
Jarvy Hekkir a homlokát ráncolva mérte végig magát. A teste csupasz volt, csaknem szőrtelen. Ujjain nem meredeztek karmok, és nem messze a lábától egy véres kés hevert. Az a kés, amely felsértett~ a combját, amikor kiesett a kezéből. "

Es a látványtól hirtelen mindent megértett. O tényleg nem volt farkas.· Sohasem. De legalábbis most nem. Amikor percekkel ezelőtt a vámpírvadászra támadt és az a csuklójára csapott, nem a körmei hullotű?k le, hanem a kést ejtette ld a kezéből.

- yristen! - motyogta. - Mit tettem!? Mit műveltem! Iszonyatos ... En voltam, igen én,én öltem meg a felségemet... és a gyermekeimet! Jóságos égi Micsoda szörnyűség, micsoda elképesztő iszonyat...

Egész testében remegett.

- Nyugalom!- suttogta a vámpírvadász, és egészen közel hajolt a füléhez. Még mindig keményen tartotta a foglyát.

26
.' Nem afenevad tette, hanerp én! - zokogta a kalaposmester. -
(Iriilt \;agyok! Elmeháborodott! Es gyilkos! - Aldozat vagy!

- Gyilkos vagyok!
- Három évvel ezelőtt megátkozott egy boszorkány, - Jarvy III;kkir! Attól az átoktól háborodtál meg! Attól az átoktól képzelted 11lagad farkasembernek! Amiatt gyilkoltad lea családot!
- Mit beszélsz?

-- Az esetről semmit sem tudok - mondta a vámpírvadász -,
I'supán a tünetekből és a jelekből következtetem ki. Es ráadásul cgyértelműen érZeITl a rád bocsátott boszorkánymágia vibrálását.

- Oe hát miért tették ezt velem?
A vámpírvadász cinikusan nevetett.
- Talán nem tetszett valakinek az egyik kalapod?
- Mi?

- Csak tréfa - komorodott el a vámpírvadász. - Azt beszélnek,
hogyahumarom feketébb, mint az öltözékem és a lelkem. - Mi? Micsoda?

A vámpírvadász még mindig keményen lefogta, és miközben be. széltek, egyre közelebb hajolt a foglya füléhez. Elég volt suttognia is, hogy Jarvy meghallja a szavait.

'- Csak tréfáltam, barátom. Amennyire én tudom, nem átkozott Illeg semmifeleboszorkány, a hiba a te elmédben van, és ezért nem hűnös senki más, csak Isten!

- Miket beszélsz!
- Nem tudom, miért tette ezt veled az Istened, azt azonban tudom, hogy nekem mi a szándékom veled. - Mi? Miféle szándék? Megölsz?

A vámpírvadász cinikusan nevetett ..

- Epp ellenkezőleg. Megajándékozlak. Új életet adok neked, új célt, hatalmat, hosszú életet, csaknem teljes halhatatlanságot.

Jarvy Hekkir minden eddigénél jobban összezavarodott.

- Hogyan? Mit? Mikor?

- Felkészültél arra barátom, hogy elfogadj engem mesterednek és elfogadd az ajándékomat? - Oe hát... ki vagy te?

A férfi ismét háborzongatóan nevetett, lehelete szinte sütötte Jarvy Hekkii: nyakát.

- Hogy ki'vagyok? Az emberek vámpírvadásznak tartanak, de én inkább úgy mondanám, vámpír vadász ... vagy még inkább: vadász szó vámpír.

- Mi?

- Hát nem zseniális? Ugyan ki merészeine gyanakodni az Inkvizíciós Testület tiszteletreméltó tagjára? Senki sem fog gyanút, ha áldozatokat találnak ott, amerre én járok, hiszen ap: hiszik, én éppen azért vagyok ott, hogy elkapjam a vámpírokat. Am közben én ma-

gam is vámpír vagyok. Es arra készülök, hogy téged is azzá tegyelek. Megadom neked mindazt, amire titokban vágytál, amiről álmodoztál, ami miatt a valóságból saját képzeletbeli világodba menekültél. Ezentúl nyugodtan vadászhatsz, hihetetlen erő birtokosa leszel, és nem lesz szükséged késre, hogy kielégíthesd gyilkos ösztöneidet. Ezentúl nem fogsz hányni, ha iszol az áldozataid véréből, és nem kell küzdened önmagaddal. Vámpír leszel, és IU élet, új feladatok várnak rád ...

- Nem! - sikoltotta Jarvy. - Nem akarom!

- Dehogynem - nevetett a vámpír, és Jarvy csupán két apró szúrást, érzett, amikor a tűhegyes fogak belemélyedtek a nyakába.

Es érezte, hogy e pillanatban a farkasember örökre megszűnt a testében. Ez az éjszaka volt számára az utolsó. Helyét egy vérre szomjas vámpír vette át.